

LADY WILKINSON WANGU

Nilimtumia ujumbe wa simu jioni ileile, nikimweleza kwamba ningekaa kwa siku tano na kumuuliza angependa tuutumie vipi muda huo.

Sikupata hata nafasi ya kuiweka simu chini.

Kabla dakika mbili hazijatimia, jibu lake likafika.

“Kesho asubuhi saa tano.

Hapa kwenye jumba langu, Eaton.

Tutakunywa chai ya Kiingereza.

Niambie unakaa wapi.

Nitampa dereva wangu anwani, naye atakuja kukuchukua.”

Nikatabasamu.

Mpangilio ulikuwa wa kijeshi.

Umaridadi ulikuwa wa Kiingereza.

Mwaliko haukuweza kukataliwa.

Nikajibu papo hapo.

“Saa 4:30 nitakuwa nimesimama mbele ya Hoteli ya Four Seasons.

Ninakaa karibu na hapo.

Nitakuja kwa miguu.”

Kisha nikabaki kwa muda mfupi nikiutazama ujumbe ule kabla ya kutuma mwingine.

Mkutano wetu ulikuwa umenigusa kwa dhati.

Labda zaidi ya nilivyokuwa tayari kukiri.

Nilihisi kana kwamba najiandaa kwa sherehe isiyo na Mshereheshaji.

Siku iliyofuata sote wawili tulifika kwa wakati barabara.

Dereva aliitwa Dominique.

Alikuwa na asili ya Kifaransa.

Mwenye adabu.

Mwenye staha.

Aliyelelewa vyema kabisa.

Tulipokuwa tukipita katika mitaa ile, hisia ya ajabu ilinijia.

Ilikuwa kana kwamba nimeshawahi kufika pale.

Kumbukumbu yangu ilirudi ghafla hadi mwaka 1993.

Mahali palepale.

Nikiwa na mfanyakazi mwenzangu wa zamani wa Gillette.

Nilidhani ni sadfa tu.

Mojawapo ya zile zawadi ambazo maisha hutoa wakati mwingine bila kuombwa.

Nikaingia kasrini.

Yeye aliendelea kuliita jumba, kwa unyenyekevu wake wa asili.

Kwangu mimi, lilikuwa kasri.

La pili nililowahi kulitembelea maishani mwangu.

La kwanza lilikuwa Kasri la Bran, huko Transylvania.

Nilikuwa nimekwenda huko kukutana na mkurugenzi wa kipekee, mwanamke wa fahari aliyekuwa mwenyeji wa Count Vlad, anayejulikana zaidi kama Dracula Mtunga Watu Mitini.

Nilimkuta Maggy ameketi kwenye kiti cha mikono kando ya sofa.

Alinikaribisha kwa uchangamfu.

Bila kufikiri, nikanyoosha mkono kuushika wake ili niubusu.

Badala yake, yeye akafuata itifaki ya Kifaransa.

Mabusu matatu.

Tulikuwa tu watu wawili waliotenganishwa na vizazi na kuunganishwa na hadithi ambayo hakuna kati yetu aliyekuwa amemaliza kuisimulia.

Na kwa mara ya kwanza tangu nifike, London haikuonekana tena kuwa jiji.

Ilionekana kuwa mwisho wa safari.

Nilimwambia kwamba, kwa kadiri nilivyojua, desturi ya chai ya Kiingereza ilikuwa ya saa kumi na moja jioni.

Angalau hivyo ndivyo nilivyofundishwa shuleni.

Lakini saa tano asubuhi, sikuweza kuelewa ni nini kilichokuwa kimebadilika.

Akatabasamu.

Kisha akajibu kwa ule uhakika walio nao wale tu walioishi muda wa kutosha hata wasihitaji tena kumshawishi mtu yeyote.

“Waingereza hunywa chai kila wanapoonekana kana kwamba wanapumzika.

Kwa kweli, huo ndio wakati wanapofikiri.

Ndio wakati wanapofanya maamuzi.

Hakuna saa maalumu.

Chai ya saa kumi na moja ni mtindo tu ambao mtu fulani aliurasimisha ili kuhalalisha mapumziko kazini.”

Nilimsikiliza bila kumkatiza.

Alikuwa mwanamke shupavu.

Mwenye msimamo.

Mwenye azma.

Maridadi.

Asiyechoka.

Asiyeyumba.

Alikuwa ameumbwa kwa chuma.

Kama panga zake.

Alikuwa Maggy.

Alikuwa Lady Wilkinson wangu.

Ferdinando